

*АЛЪШАНСКІ
ПЕРАЗВОН-2019*

Альшанскі перазвон-2019

Гродна 2019

Выданне падрыхтавана ўдзельнікамі творчай суполкі юных мастакоў слова “Альшанскі перазвон” па заказе адміністрацыі ДУА “Сярэдняя школа №39 г. Гродна”.

Укладальнікі: Э.У. Урублеўская, Г.М. Макаарчык, Э.В. Русіновіч

Альшанскі перазвон / уклад.: Э.У. Урублеўская, Г.М. Макаарчык ,
Э.В. Русіновіч – Гродна: школьн. друк., 2019. – 46 с.

У альманах “Альшанскі перазвон - 2019 ” увайшлі творы і малюнкi вучняў 5-9 класаў ДУА “Сярэдняя школа № 39 г. Гродна”. Сярод аўтараў ужо сталыя ўдзельнікі школьнай суполкі юных літаратараў і тыя, хто робіць першыя крокі ў літаратурнай справе. Па жанры гэта ў асноўным вершы і казкі. Яны па-свойму цікавыя, займальныя і раскрываюць духоўны свет, уяўленні, мары і памкненні юнага пакалення жыхароў Альшанкі. Да некаторых твораў створаны ілюстрацыі самімі аўтарамі. Рэкамендаваны чытачам любога ўзросту.

ДУА «Сярэдняя школа №39 г. Гродна»

230018, г. Гродна, вул. Агінскага, 44А

E-mail: school39grodno@gmail.com

Сайт: <https://sch39grodno.schools.by>

Прадмова

Дружа-чытач! Ты зараз трымаеш у руках другі нумар альманаха «Альшанскі перазвон – 2019». Гэта адбылося менавіта таму, што наш першынец выклікаў у чытачоў шмат добрых водгукаў. А гэта значыць: нашы спробы пяра цікавыя, запатрабаваныя і маюць вартасць. Гэтая акалічнасць натхніла нас на стварэнне новых мастацкіх твораў. Прапануем іх на твой суд. Няхай ён не будзе надта строгім, бо многія з аўтараў з’яўляюцца дэбютантамі нашага зборніка.

Вельмі жадаем, каб новы выпуск апраўдаў твае чаканні: быў такім жа цікавым, арыгінальным, яркім і цёплым. А галоўнае – карысным табе, наш дарагі чытач.

З любоўю і павагай, удзельнікі творчай суполкі
«Альшанскі перазвон»

Мамаева Анастасія, 6 “Г”

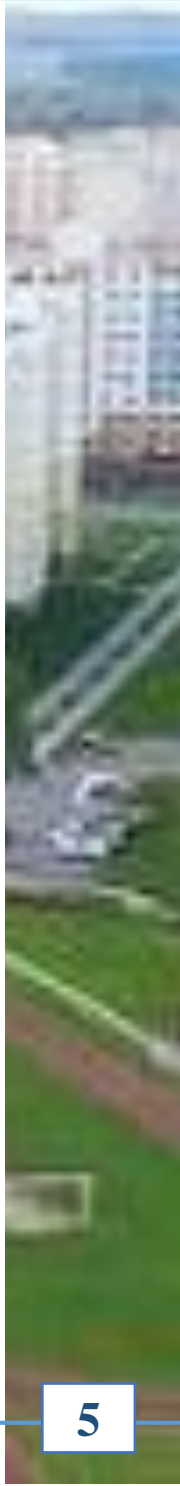
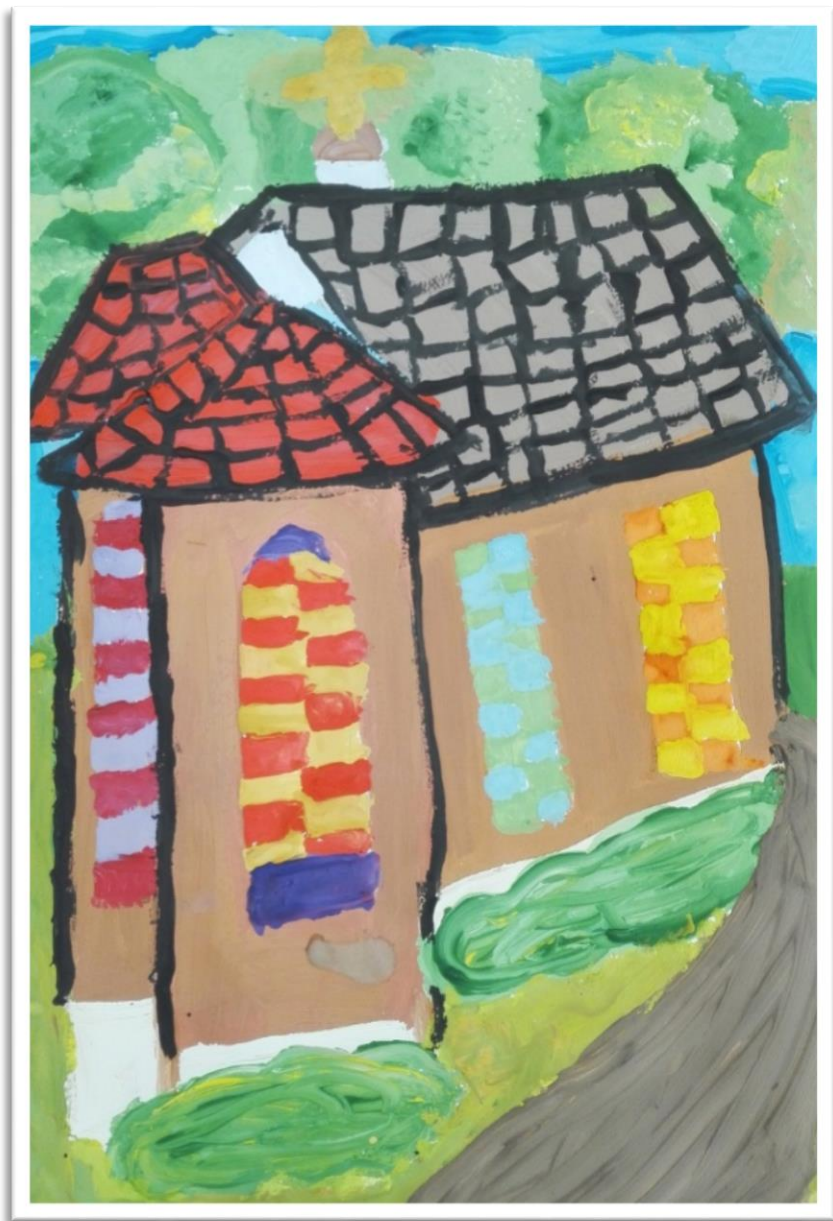
**Мармыш Анастасія,
6 “Ж”**

Гродна

Горад Гродна – наш, радзімы,
 Самы лепшы і любімы!
 Тут ёсць парк і драмтэатр
 Кожны з нас там быць аатар.
 А таксама ёсць музеі,
 І прыгожыя алеі.
 Ля Каложы Нёман льецца,
 І хутчэй тут сэрца б’ецца.
 Рады мы, што тут жывём,
 Марым, вучымся, пяём!

Панасюк Дар’я, 5 “Г”

Рудая Яна, 5 “Г”

**Статкевіч Ніка,
9 “Б”**

Лета

Вось і лета замігала
Краскамі цудоўнымі.
І шчадрот яго нямала
Льецца ў сэрца поўніцай.
Яблынь пах ў садах вітае,
Як чароўны хмель.
Буслы над жнівом лятаюць
У спякотны дзень.
Наляціць чорная хмара,
Запалоніць плёс.
І грымотаў гучна ўдары
Коцяцца з нябёс.
Прыйдзе летні ціхі вечар,
Прынясе спакой.
Салавейкі чутны спевы.
Пахне скрозь травой.

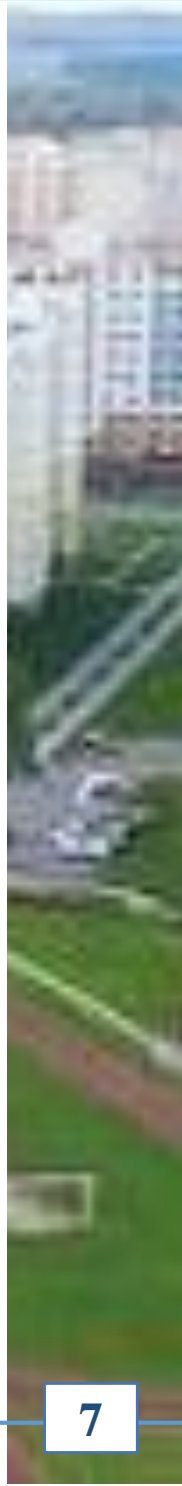
Разіна Ксенія, 6 “А”

Мінько Паліна, 2 “А”

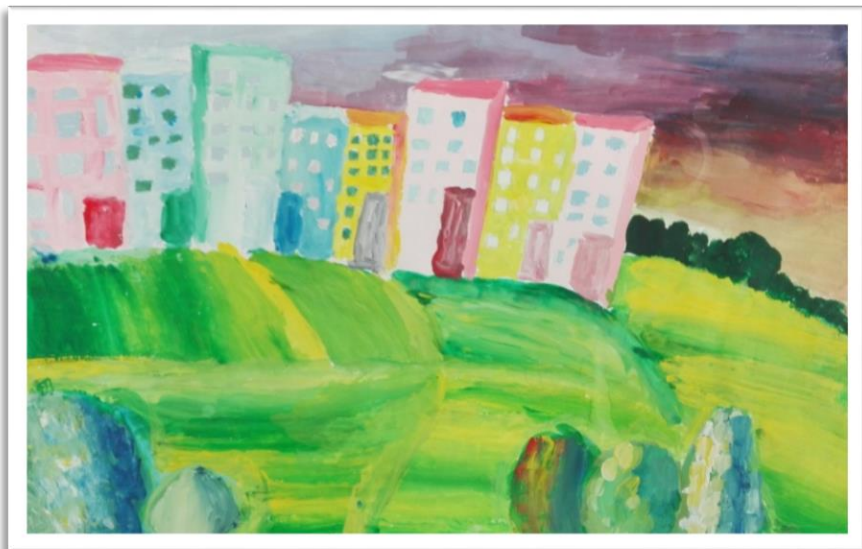

Сурмач Дар'я, 5 “А”

Лета над Альшанкай

Над Альшанкай
Снуе лета
Цёплаю красой,
І з пляцовак позна дзеці
Не ідуць дамоў.
Летні вечар, млявы вечар.
Цвыркункі звіняць.
У небе зоркі, быццам свечкі,
Ад ветру дрыжаць.
Роснай ранішняй парою
Ўзыхдзе сонца зноў,
Асвятліць сваёй красою
Альшанку – мой дом.

Паўловіч Вера, 5 “І”

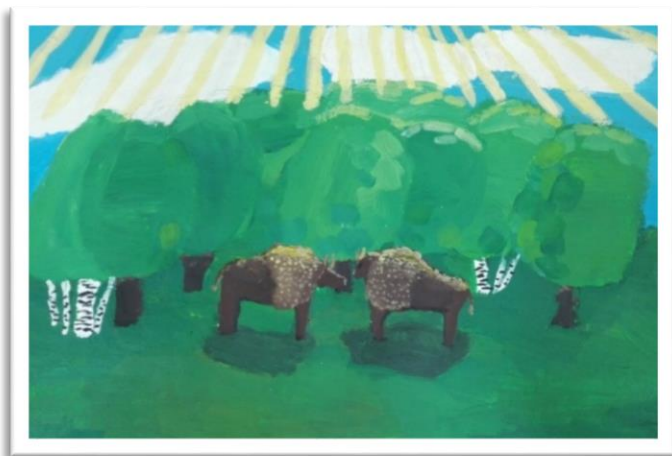
Прыроды мілыя напевы

Прыгажуня ты, прырода,
Наш бясконцы божы дар.
У любую пару года
Свет ад сонейка і хмар.

Цешаць вока вёсны, зімы,
Рэчка, луг, лясы, палі
Колерам зелена-сінім
Бацькаўскай маёй зямлі.

Навальніца ў маі,
снег ці непагода...
Люба нам ўсё тут,
У роднай прыродзе.

Саграваюць душы
Спевы яе мілыя.
І кветкі, і птушкі
Робяць нас шчаслівымі.

Рыбак Анастасія, 5 “А”

Ніколі не забыць

Далей мы год ад года,
 Як скончылася вайна.
 А памяць у народа
 Усё яшчэ жыва.
 Прадзеду-ветэрану
 Адзін ўсё сніцца сон,
 Як ён ідзе ў атаку –
 Не здасца у палон.
 Гарматы скрозь грукочуць
 На баявых палях,
 А буслы не клякочуць
 У спаленых кутах.
 І рады ён узятай
 Чарговай вышыні.
 Не радуецца сябар:
 Ён спіць ў сырой зямлі.
 Яшчэ мацней сціскае
 Прадзед свой аўтамат:
 “За сябра, за Айчыну
 Адкажа вораг-кат!”

.....
 Аповед той пачулі
 Ужо пасля вайны
 І дзеці, і унукі,
 Каб помнілі заўжды,
 Каб подзвіг услаўлялі
 Сваіх мужных дзядоў,
 Ні ў сне каб, ні на яве
 Больш не лілася кроў.
 Ніколі не забыць нам,
 Якой была вайна.
 І колькі страт і гора
 Народу прынясла.

Сурмач Дар'я, 5 "А"

Захарка Вікторія, 6 "Б"

**Цялюк Ксенія,
9 “Б”**

Рэха вайны

У жніўні года сорак чацвёртага
 Сонца хілілася да гарызонта.
 На полі жытнёвым жанчыны жалі,
 Спешна ў бабкі снапчкі стаўлялі.
 Песня чамусьці тады не спявалася,
 Бо ліхалецце жанкам ўспаміналася...
 Толькі-толькі вайна адгула,
 На захад месяц, як адышла.
 Непадалёку дымок мірна вiўся:
 Там не адзін пастушок з ім бавiўся.
 Спорна кароўкі траўку скубалі.
 Хлопцы ля вогнішча ўкруг пасядалі.
 Збіраліся жнейкі ісці ўжо дамоў,
 Як тут наваколле бы гром скалануў.
 Ўсіх разам працяла думка адна:
 Няўжо к нам вярнулася зноўку вайна?
 Умомант да бабак-снапоў паімчалі,
 Хто як толькі мог там сябе ратавалі!..
 А ў кожнага ў сэрцы: родныя дзе?
 Толькі б не быць зноў ніякай бядзе!
 Перачкалі... Болей не чутна
 Ні стрэлаў, ні выбухаў гулкіх.
 А чорны клуб дыму у неба ўставаў,
 Як быццам свет цэлы зацьміць спрабаваў.
 Выйшлі з-за сховаў, ціха мяркуюць...
 І праз нейкі момант плач-енк чуюць.
 Разам пабеглі да таго месца,
 Адкуль толькі што ўзрываю трэсла..
 Не дай бог бачыць такой карціны!..
 Там, дзе пастушкі сядзець павінны,
 Яміна зеўрала дужа глыбока,
 Клубамі дымілася дужа высокая.

Паводдаль нязвыкла кароўка ляжала,
Яе, як хлапцоў, тут пагібель спаткала.
Ну, а пазней усім стала вядома:
Бомба тут стала віною шалёнай.
Хлопцы яе ля агню угравалі –
І самі ахвярай нязмеранай сталі.
Вайна! Ненажэрна пачвара вайна!
Гора і стратаў прынесла спаўна!
Няўжо для цябе крыві было мала?
Навошта жыццё пастушкоў абарвала?
Балючыя, горкія былі хаўтуры!
Матулі ад страшнай такога віхуры,
Ад болю душэўнага аж застагналі,
Па полечку рэшткі сыноў як збіралі.
Божа магутны! Ратуй ад той хворы
Бачыць ці чуць пра такія вось “зборы”!..
Няма больш на свеце матуль тых няшчасных:
Ад гора жыццё іх сатлела заўчасна.
Як рэха вайны, жывуць успаміны
Пра пасляваенны лёс горкі, дзяцінны.
Год столькі прайшло, а да гэтага часу
Страляе вайна ржавым боепрыпасам,
Раны на сэрцы па кожным па трэцім,
Загінуў што ў грозны той час.
Пільнымі будзьце, людзі, і верце
Мір і спакой залежыць ад нас.

Верш складзены на аснове падзей жніўня 1944 года паводле ўспамінаў прабабулі Тэжык Галены Міхайлаўны. Запісала Ксенія са слоў яе бабулі Ткачук Ядзвігі Мечаславаўны. Падзеі адбыліся недалёка ад хутароў і вёсак Плёткі, Стадаляны, Каплуны Шчучынскага раёна.

Удзельнікам II Еўрапейскіх гульніяў

Вось толькі-толькі што адгучалі
“Снежнага снайпера” стрэлы, мас-старты.
У Раўбічах тых жа хутка прамчалі
І гонкі сусветных легенд – то не жарты.
З радасці юныя трыумфавалі:
Узнагароды легенды ўручалі!
Ананька, Назарава і Айдараў –
Імёны у спорце вядомы не дарма.
Бронзу і гродзенцы ў змешаных гонках
Ўсё ж атрымалі ў суперніцтве бойкім.
Гараднічане ж навідавоку.
Помнім і семдзесят другі далёкі:
“Корбут пятлю” усюды ўжо зналі,
Ва усім свеце гімнастку віталі.
Чатыры разы ўзяты спорту Алімп,
Чатыры разы вусны пелі наш гімн.
Уславіла ўсю Беларусь нашу, маці.
З яе, залатой, нам бы прыклад ўсім браці.
Лёгкаатлетам, баскетбалістам,
Гімнастам, барцам і футбалістам...
Няхай п’едэсталы ў вас будуць частыя!
Няхай падростаюць алімпійцаў дынастыі!

Трэніравацца без стомы да змогі!
Вытрымкі, волі вам для перамогі!
Няхай вам удача заўсёды спрыяе
І перад цяжкасцю не адступае!
За гонар Радзімы каб смела змагацца,
Усіх падтрымаць мы вас будзем старацца!
І верым: на гульнях, на Еўрапейскіх,
Характар праявіце моцны, армейскі.
Ступені займаць больш пад нумарам першым
І быць беларусам у ліку лепшых!

Разіна Ксенія, 6 “А”

Паўленка Цімур,
8 “Д”

Была вайна...

Была вайна...

Зямля гарэла,

Гарэлі вёскі, гарады...

Была бяда...

Яна хацела

Жывое знішчыць на зямлі.

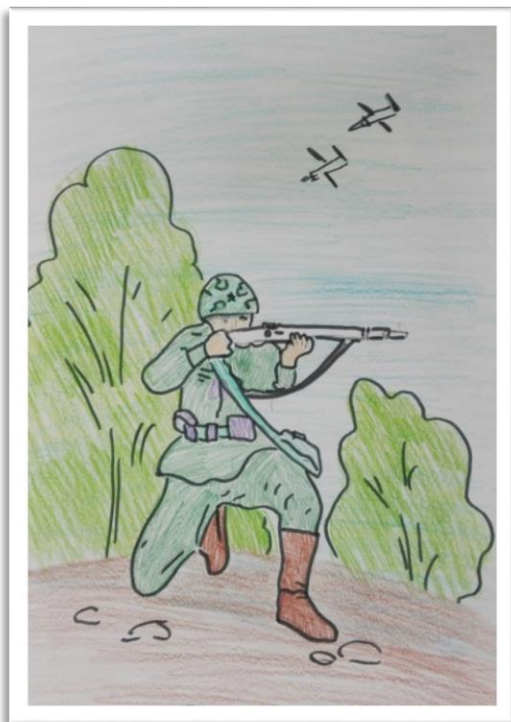
Была вайна...

Зямля стагнала

Пад гнётам злой фашысцкай зграі.

Яна бы хмара, што хавала

І мір, і сонца ў нашым краі.

Грынеўская Вікторыя, 5 “Г”

Воранаў Максім, 8 “В”

**Колас Ангеліна,
8 “Д”**

Родная старонка

Які прыгожы родны край!
Старонкай роднаю завецца.
Тут добра спіцца, й песня льецца,
І мама мілая смяецца,
І тата, як заўжды, чакае –
Душа і сэрца спачывае.

Сурмач Дар'я, 5 "А"

Белуш Дар'я, 6 "А"

Чаму такая весялоць?..

Чаму такая весялоць
У сэрцы ды у думках?
Бо на двары змянілась штось,
І птушкі клічуць звонка,
І сонейка цалуе нас,
І траўка зелянее...
Прыйшоў вясны жаданай час.
Хай душу людзям ён сагрэе.

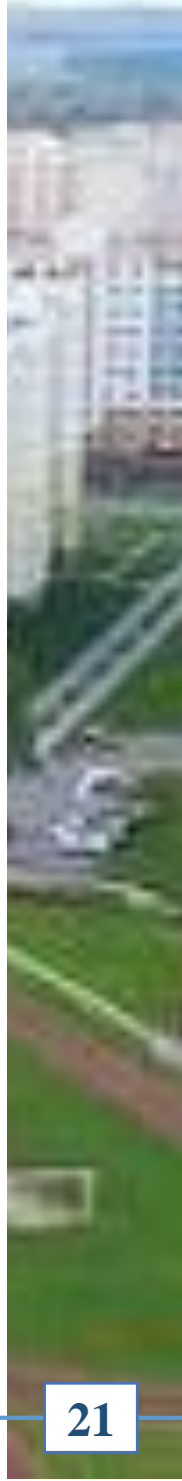
Трошчанка Кацярына, 6 “Г”

Сідаркевіч Аляксандра, 6 “Д”

Павядайка Паліна, 6 “Д”

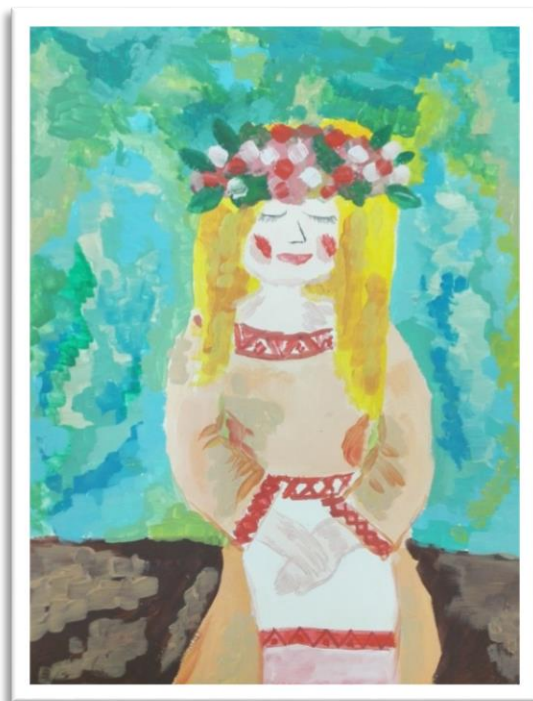

**Паўлючук Ангеліна,
9 “Б”**

Мастачка вясна

Вясну апісаць?
 Паспрабуй, немагчыма!
 Яна і сама як вялікі мастак.
 Праз наша імкненне жыць,
 Праз удых наш і выдых у лесе
 Праменьчыкам радасці льецца ў душу,
 І песняй птушынага хору,
 І званам павольнай глыбокай ракі.
 Пэндзлем шчырай любові
 Свой вобраз малюе мастачка вясна
 ў нястомным і прагным сэрцы маім.

Гайдук Анастасія, 6 “Б”

Блыш Аляксандра, 6 “Б”

На крылах свайго дыхання

У сваіх руках нясу цяпло былога дня,
У руках, што памятаюць Яго шчымлівы дотык,
Трымаю зараз у іх кубак чорнай гарбаты.
І гэта так цудоўна...
Марудна п'ю гэту санлівую цудоўнасць,
Гляджу праз вокны ў зялёную вясну,
І пырхае ў позірку яе каханне-матылёк.
І ўспамінаю Яго прыгожыя вочы,
І ў гэтым маё вялікае шчасце.
Павольна гайдаюся на крылах свайго дыхання.
Мой погляд кліча неба за акном,
За ім вабяць аблогі-кучарашкі.
Я побач з радасцю і шчасцем,
І кожны куточак для мяне мілы.

Сідлярэвіч Вера, 6 “Б”

Крамущчанка Злата, 6 “В”

Разам з Радзімай

Не за гарамі,
не дзесьці далёка
яна жыве ў празрыстай хаціне.
Руплівіца гэта заўсёды гатова
дзяліцца з табою сваёй цеплынёй.
Шмат хто не зважаў на яе,
А іншыя зусім з'язджалі прэч,
і толькі мудрыя шанавалі
і моўчкі заставаліся поруч.
Шмат давалі ёй імёнаў,
шмат песень прысвячалі ёй,
але старонка родная марыла
аб чыстай і шчырай любові тваёй.
Рабіце ж дзеянні ад сэрца,
каб праяніліся знутры,
тады радзіма вас сагрэе
ў промнях сваёй празрыстасці
і мудрай прыгажосці!

Панасюк Дар'я, 5 "Г"

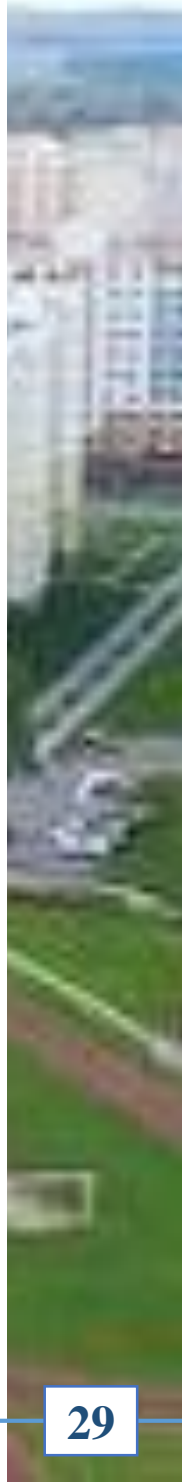
**Якімчык Аліна,
5 “Д”**

Мама

Мая матуля дарагая,
Ты найлепшая, я знаю.
Ты ў холад саграваеш,
Ты ў спёку абвяваеш.
Смачна ежу ты гатуеш
І ніколі не сумуеш.
Люблю моцна цябе, мама!
Ад мяне табе пашана.

Якімчык Аліна, 5 “Д”

**Бібікава Паліна,
5 “Д”**

Казка пра колеры

Жылі-былі колеры. Адноўчы яны паспрачаліся: хто з іх самы галоўны.

Зялёны сцвярджаў, што галоўны ён, бо магутныя лясы, прасторныя палі і лугі зялёнага колеру.

Сіні лічыў, што менавіта ён найважнейшы, таму што ў яго колер афарбаваны неба, празрыстыя рэкі і азёры, бяскрайнія моры і акіяны.

Чырвоны таксама не здаваўся і гаварыў, што лепшы – гэта ён, бо чырвоны – колер крыві, без якой няма жыцця ні рыбам, ні птушкам, ні жывёлам, ні людзям. А яшчэ чырванню афарбаваны многія ягады і кветкі.

Жоўты – колер сонца, без якога няма жыцця ніводнай жывой істоце, таму ён таксама лічыў сябе самым-самым.

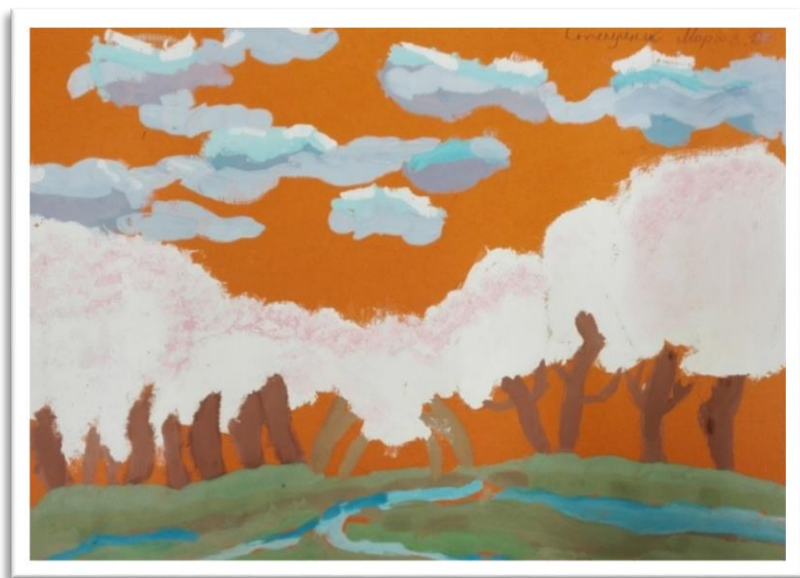
І кожны трымаўся свайго і не хацеў саступаць. Доўга б яшчэ працягвалася спрэчка, каб аднекуль не з’явіўся нейкі дзіўны дзядок. Аказалася, гэта быў не просты дзед, а чараўнік. Ён мог забіраць колеры ў сваю чарадзейную торбачку, і свет станавіўся шэрым і сумным. Калі ён забраў зялёны, сіні і жоўты колер, то вакол запанавала надакучлівая, позняя восень. Калі ў торбачку трапіў чырвоны колер, то з чалавечых твараў сышоў румянец, і ўсе сталі падобныя на хворых людзей.

Толькі тады колеры зразумелі, што без кожнага з іх свет робіцца сумным і непрыгожым. І сталі яны прасіць чараўніка вярнуць сваіх братоў-колераў з торбачкі. Усё вакол зноў зайграла рознакаляровымі фарбамі.

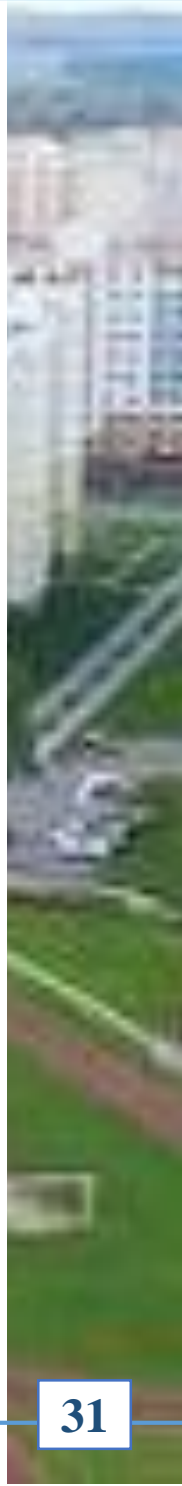
З таго часу колеры больш ніколі не спрачаліся.

Палубінская Анастасія, 6 “Л”

Сцяпушчык Маргарыта, 6 “Д”

Кветка-ганарліўка

На вялікім зялёным лузе раслі кветкі. Усе яны былі вельмі прыгожыя. Але аднойчы там з'явілася новая кветка. Яна была не падобная ні на адну сваю суседку. Ножка яе нібы тоўсценькая празрыстая дудачка, а галоўка была вельмі падобна на маленькае сонейка, якое ўпала з неба. Кветкам стала вельмі цікава, што гэта за сонейка з'явілася пасярэдзіне лугу. Ім захацелася пасябраваць з новай суседкай. Але прыгажуня была не вельмі гэтаму рада.

– Яшчэ чаго! Вы ўсе такія непрывабныя супраць мяне. А вось я дачка самога сонейка! Такая прыгожая, што і свет не бачыў!

Пакрыўдзіліся кветкі і пачалі думаць, як ім стаць прыгажэйшымі за суседку. Думалі-думалі, але нічога на розум не прыходзіла. Тады вырашылі яны звязаць некалькі травінак і зрабіць моцнае сцябло, а потым узялі з кожнай кветкі па пялёстку і прымацавалі да яго. Новая кветка атрымалася такой яркай і незвычайнай, што ніякая іншая не магла і побач стаяць. Але вось бяда! Узняўся моцны вецер і здзьмуў з яе амаль усе пялёсткі. Яны закружыліся ў паветры і разляцеліся ў розныя бакі. Кветкі зноў зажурыліся.

Ішоў ужо другі тыдзень з моманту з'яўлення прыгажуні. За гэты час яна стала яшчэ прыгажэйшай і пачала больш задзіраць свае пялёсткі. Але аднойчы днём здарылася тое, чаго ніхто не чакаў. Маленькае сонейка пачало пераўтварацца ў белы пушысты шарык. Раптам падзьмуў ветрык, і адзін за адным з шарыка пачалі адрывацца пушыстыя парасонікі. Яны хутка разляцеліся ў розныя бакі, і ад кветкі засталася толькі ножка і лысая галоўка.

Не трэба лічыць сябе лепшым за іншых толькі таму, што ты прыгожы. Прыгажосць лёгкая страціць, а добрае сэрца і шчырая душа застанецца назаўсёды.

Бібікава Паліна, 5 “Д”

Казка пра рыбу-пеўніка

Аднойчы на птушыным двары з'явіўся вельмі задзірысты певень. Гаспадар, які яго купіў, быў рыбаком. Рыбы ў яго было заўсёды вельмі шмат, таму ён абмяняў частку яе на пеўніка.

Аднаго разу рыбак налавіў рыбы і пакінуў яе ў вядры на птушыным двары. Пеўніку стала вельмі цікава, што гэта такое трапечатца ў вядры. Ён ускочыў на край вядра і ўбачыў там вельмі дзіўных жывёл. Яны плавалі ў вадзе, варушылі плаўнікамі і лупалі вялікімі круглымі вачыма.

– Вы хто? – спытаў певень.

Але жывёлы нічога не адказалі, а толькі рытмічна варушылі вуснамі, не выдаючы ніякага гуку.

– Фу, якія вы непрыгожыя, ды яшчэ і не выхаваныя! – пракукарэкаў пеўнік і саскочыў з вядра.

Пакрыўдзіліся рыбы, толькі вась зрабіць нічога не маглі. Такімі ўжо яны нарадзіліся.

У той жа дзень каля птушынага двара пралятаў добры чараўнік. Ён вельмі не любіў задзір. І калі ўбачыў пеўніка, то адразу ператварыў яго ў рыбу і кінуў у вядро да астатніх. Праз некалькі хвілін гаспадар забраў вядро з рыбай, каб згатаваць з яе ежу. Усю рыбу

пачысціў, а рыбу-пеўніка пакінуў, бо вельмі ўжо яна была прыгожая. Рыбак ўкінуў яе ў слоік з вадой. Але пеўніку гэта зусім не спадабалася. Ды і плаваць ён яшчэ не ўмеў. Толькі тады рыба-пеўнік зразумела, што незаслужана пакрыўдзіла рыбак, але нічога ўжо не зробіш, трэба адказваць за свае ўчынкі. Так і застаўся пеўнік рыбай.

І сёння ў многіх людзей у акварыумах жывуць вельмі прыгожыя рыбка, якіх так і называюць рыбкамі-пеўнікамі. Яны рознакаляровыя, з плаўнікамі, падобнымі на пер'е.

Сцяпушчык Маргарыта, 6 “Д”

Вежаль Ксенія, 5 “Д”

Спрэчка

У адным лесе жылі дзве вавёркі. Яны былі хітрымі шкодніцамі і больш за ўсё на свеце любілі спрацаца паміж сабой.

– Я такая прыгожая! – кажа адна вавёрка.

– А я прыгажэйшая за цябе! – адказвае другая.

– А ў мяне вочкі, як бусінкі, бліскучыя, чорненькія, не тое, што ў цябе!

– А ў мяне хвосцік прыгажэйшы за твой, пухнаты і мяккі!

І так спрачаліся яны доўга, пакуль, разлаваўшыся, не пачалі біцца адна з адной. Пачуўшы няладнае, на месца, дзе біліся вавёркі, прыбег мядзведзь.

– Што здарылася ў вас? – запытаў ён так сур’ёзна і строга, што вавёрачкі, спужаўшыся, адразу пачалі наперабой расказваць мядзведзю пра іх спрэчку. І папрасілі яго ацаніць, хто з іх прыгажэйшы. Мурзатыя і раскудлачаныя пасля бойкі, яны выглядалі вельмі недарэчна і смешна.

– Прыгажосць павінна быць унутры вас, –
адказаў мядзведзь.

– Як гэта? – здзівіліся вавёркі.

– Ветлівасць, дабрыня, сумленнасць –
вось, што зробіць вас сапраўды прыгожымі.

Задумаліся вавёркі і пагадзіліся з мудрым
зверам. З таго часу яны больш ніколі не
спрачаліся, хто з іх прыгажэйшы.

Вежаль Ксенія, 5 «Д»

Сняжынкi-сяброўкі

**Гардзіеўская Мілана,
5 “Д”**

Жылі-былі на адным воблачку дзве сняжынкi-сяброўкі. Былі яны вельмі прыгожыя, з тонкімі сіметрычнымі праменьчыкамі, якія зылі на сонейку, нібы дзяменцікі. Яны любілі сваё воблачка, сваіх суседак – іншых сняжынак. Вадзілі з імі карагоды, кружыліся з ветрыкам, звонка смяліся і пераліваліся на сонейку ўсімі колерамі вясёлкі.

Але на воблачку жыла яшчэ адна сняжынка. Яна была вельмі зайздрослівая. Відаць, праз свой характар мела няправільную форму, і не хацела забаўляцца разам з іншымі сняжынкамі.

Аднойчы сядзелі сняжынкi-сяброўкі на краёчку воблачка і весела гаманілі.

– Цікава, як там унізе? Напэўна, прыгожа, бо ўжо столькі нашых суседак паляцела туды, і яшчэ ніхто з іх не вярнуўся, – казала першая.

– Значыць ім там падабаецца. Вось бы паглядзець... – з нецярплівацю адказала другая.

– Ну, значыць дамовіліся. З першым жа ветрыкам адпраўляемся ў падарожжа! – рашуча адказала самая смелая сняжынка.

Падзьмуў вечер, і сяброўкі плаўна паляцелі ўніз. А сняжынка-зайздросніца не стрымалася і скокнула за імі. Яна ляцела вельмі хутка, і дагнала сябровак. Злосніца разарвала іх рукі-праменьчыкі, і сяброўкі паляцелі ў розныя бакі. Толькі тоненькі іх плач чуўся ў паветры. Але і зайздрослівая сняжынка заплаціла за свой злосны ўчынак. Яна ўпала проста ў самую лужыну і знікла ў бруднай вадзе.

А нашы сяброўкі ўпалі на дзіцячую пляцоўку. У хуткім часе прыйшлі дзеці. Яны пачалі катаць кругляшы, каб зляпіць снежную бабу. Так сяброўкі зноў апынуліся разам ў адным з кругляшоў. Цэлую зіму да адлігі прастаяла на пляцоўцы снежная баба, а сяброўкі глядзелі, як побач гулялі дзеці, і адчувалі сябе шчаслівымі.

Гардзіеўская Мілана, 5 “Д”

Чароўная Снежная Баба

Новы год – гэта заўсёды чуд. У гэты час здзяйсняюцца ўсе мары. Трэба толькі вельмі верыць.

Набліжалася свята. За ноч выпала шмат снегу, і раніцай з хаты выбегла дзяўчынка. Яе звалі Марыйка. Яна пачала ляпіць снежную бабу. Яна атрымалася вясёлая і прыгожая, як жывая. Дзяўчынка паглядзела на яе і загадала ўслых, каб ў гэтую цудоўную навагоднюю ноч яе хворая мамачка ўстала з ложка. Марыйка з надзеяй пайшла дадому.

Калі засталася некалькі хвілін да Новага года, надышоў час цудаў. Снежная Баба пачала варушыць галавой і рукамі. Яна падышла да дома Марыйкі і зазірнула ў акно. Было відаць, як Марыйка сядзела ля ложка, дзе ляжала яе хворая маці. Яна хварэла ўжо некалькі месяцаў. Гэтай ноччу Марыйка вырашыла, што ёй не трэба ніякіх падарункаў, абы толькі маці яе больш не хварэла і пачала ўсміхацца, як раней. Снежнай Бабе стала вельмі шкада і Марыйку, і яе маці, і яна вырашыла здзейсніць жаданне дзяўчынкі.

Русакевіч Вячаслаў,
5 “Д”

Раніцай да Марыйкі падышла маці і падала ёй маленькую цапачную Снежную Бабу, якую знайшла на акне Марыйчынага пакоя. Дзяўчынка, узрадаваная, кінулася да мамы, а потым хуценька падбегла да акна паглядзець на сваю Снежную бабу, але ўбачыла пад акном толькі невялікую лужыну. Марыйка адразу здагадалася, што Снежная Баба была чароўная, і гэта менавіта яна здзейсніла заповітнае жаданне дзяўчынкі.

Іванова Карына, 6 “Ж”

Рамонак, дзьмухавец і васілёк

Жылі-былі палявыя кветкі – Рамонак, Дзьмухавец і Васілёк. Адноўчы ў сонечны цёплы дзянёк паміж кветкамі пачалася спрэчка: хто з іх найпрыгажэйшы?

Першым пачаў размову Васілёк:

– Я такі прыгожы, як празрыстае неба, як жвавы звонкі ручаёк...

А Дзьмухавец доўга не чакаў і закрычаў:

– Не, не... Гэта я самы прыгожы. Я, як сонейка, ззяю на палянцы. І яшчэ з мяне можна зварыць вельмі смачнае варэнне...

Не даўшы дагаварыць, тут жа ў спрэчку ўмяшаўся Рамонак:

– Я прыгожы, як зорка, і таксама карысны. Мяне ўжываюць ў медыцыне. Ды мяне ўсе любяць, а найбольш – закаханыя. Яны варожаць з маёй дапамогай: любіць ці не любіць.

І не паспелі кветкі скончыць сваю спрэчку, як апынуліся ў букеце хлопца, які нёс яго сваёй дзяўчыне.

З таго часу кветкі перасталі спрачацца, бо зразумелі, што кожная з іх непаўторная і здольна падарыць людзям радасць.

Цынцэвіч Віялета, 5 “Д”

**Хурс Лучазар,
5 “Е”**

Казка пра Андрэйку і камп’ютарныя гульні

Жыў-быў хлопчык Андрэйка. Ён вельмі любіў гуляць у гульні, ды не ў простыя, а ў камп’ютарныя. Дзень за днём бавіў хлопчык свой вольны час за гульнямі. І так цягнула

яго гульня, што не разумеў хлапчук, дзе сон, а дзе ява, ці сніцца яму, ці сапраўды ўсё так адбываецца.

Глядзіць Андрэйка, а перад ім гарматы ворагаў страшэнных, і рухаюцца яны са зброяй грознай проста насустрач яму. Б’ецца Андрэйка з ворагам ужо не адзін дзень, ды няма гэтай сіле ні канца ні краю...

Стаў зваць хлопчык на дапамогу, але ніхто не ідзе... Б’ецца Андрэйка, а сілы яго малеюць. Разумеє, што не здужае адзін.

Раптам замерла ўсё, нібы хто на паўзу націснуў. Ubачыў хлопчык маленькага дзядулю з сівой барадой у вялікім капелюшы.

- Чаго клікаў? – пытаецца незнаёмец.
- Дапамогі прашу, – адказаў хлопец.
- Каб змагацца з нядоляй і бядой, трэба

сяброў мець, яны заўсёды дапамогуць, – кажа дзядок.

– Ды дзе ж іх узяць? – пытаецца хлопец.

– Сябры навокал, толькі адысці трэба ад гульняў, з людзьмі пагаманіць, – адказаў дзядок і неўзабаве знік, як і з’явіўся.

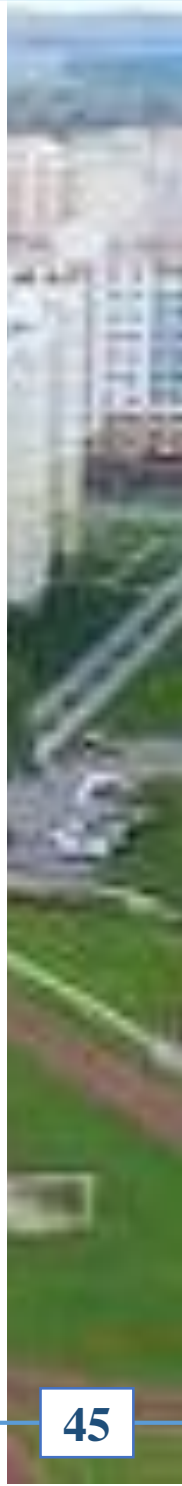
І зноў працягнуўся бой, як і не было гэтай паўзы.

Прачнуўся хлопчык сярод ночы ад уласнага крыку. Цёмна было ў пакоі, мільгацеў сістэмнік, побач з заснуўшым маніторам стаяў кубак з халоднай гарбатай і талерка з аладкамі. І так сорамна і прыкра стала хлопцу, што за гульнямі ён забыўся пра матулю. А яна заўсёды побач, клапаціцца пра яго, просіць кідаць гэтыя камп’ютарныя гульні. І вырашыў Андрэйка, што гуляць у іх ён будзе не болей за гадзіну на дзень. У хуткім часе з’явіліся ў хлопца сябры. Неўзабаве ён зусім забыўся пра камп’ютар.

На двары было лета, ішлі канікулы. Андрэйку было хораша і весела бавіць час з сябрамі і сваёй сям’ёй, знайшлося шмат цікавых і карысных спраў для яго.

Неўмывака Валерыя, 4 “Н”

ЗМЕСТ

Прадмова		3
Гродна	А. Мармыш.....	4
Лета	Н. Статкевіч.....	6
Лета над Альшанкай	Н. Статкевіч.....	8
Прыроды мілыя напеды	Н. Статкевіч.....	9
Ніколі не забыць	Н. Статкевіч.....	10
Рэха вайны	К. Цялюк.....	12
Удзельнікам II Еўрапейскіх гульняў	К. Цялюк.....	14
Была вайна ...	Ц. Паўленка.....	16
Родная старонка	А. Колас.....	18
Чаму такая весялосць?	А. Колас.....	20
Мастачка вясна	А. Паўлючук.....	22
На крылах свайго дыхання	А. Паўлючук.....	24
Разам з Радзімай	А. Паўлючук.....	26
Мама	А. Якімчык.....	28
Казка пра колеры	П. Бібікава.....	30
Кветка-ганарліўка	П. Бібікава.....	32
Казка пра рыбу-пеўніка	П. Бібікава.....	34
Спрэчка	К. Вежаль.....	36
Сняжынкi-сяброўкі	М. Гардзіеўская..	38
Чароўная Снежная Баба	В. Русакевіч.....	40
Рамонак, дзьмухавец і васілёк	В. Цынцэвіч.....	42
Казка пра Андрэйку і камп'ютарныя гульні	Л. Хурс.....	43

